

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **N. H.**
státní příslušnost: Ukrajina
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2018, č. j. OAM-760/ZA-ZA04-K01-R2-2015,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala dne 7. 9. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnila obavou o její život v případě návratu na Ukrajinu do města Melitopol v Záporožské oblasti, neboť v blízkosti města probíhají vojenské operace a přímo přes město projíždí

vojenská technika. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 2. 2016, č. j. OAM-760/ZA-ZA04-P16-2015 rozhodl tak, že se žalobkyni neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Azs 197/2016 – 94 a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný proto vydal dne 23. 5. 2018 rozhodnutí

č. j. OAM-760 /ZA-ZA04-K01-R2-2015, které je předmětem tohoto soudního přezkumu a kterým bylo rozhodnuto opětovně tak, že se žalobkyni neuděluje mezinárodní ochrana podle

§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Vzhledem k uvedenému odkazuje krajský soud co do popisu skutkových okolností na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Azs 197/2016 – 94. Pro úplnost je třeba připomenout, že v původním rozhodnutí byla žalobkyně (označena jako žalobkyně a/) posuzována spolu se svojí dcerou (označena jako žalobkyně b/).

2. Nejvyšší správní soud přitom v bodě [30] uložil žalovanému, aby v dalším řízení především zhodnotil: „(...)zda osamělé ženy bez mužské ochrany představují samostatnou sociální skupinu reálně vystavenou zvýšenému riziku sexuálního napadení a zda ženy obecně, popř. osamělé ženy mají přístup k účinné ochraně ze strany státních orgánů vůči svévolnému násilí páchanému příslušníky vojenských sil či paramilitárních jednotek mimo službu. Eventuálně může vyhodnotit v souladu s kritérii obsaženými v doporučení UNHCR k otázkám vnitřní ochrany, zda po stěžovatelkách bylo a je možné rozumně požadovat, aby se vnitřně přesídlily do oblastí, kde jim popisované nebezpečí, resp. nebezpečí vážné ekonomické nouze a s tím spojeného rizika, že se stanou oběťmi sexuálního násilí nebo obchodu s lidmi, nebrozí, a v té souvislosti na příkladu konkrétní oblasti za pomoci odpovídajících skutkových zjištění zhodnotil s přihlédnutím k jejich individuální situaci reálnost dlouhodobého přesídlení při zachování minimálního standardu lidských práv. Žalovaný by také měl výslovně a konkrétně zhodnotit, nakolik jsou přiléhavé důvody, pro něž získali doplňkovou ochranu příbuzní stěžovatelek, na situaci, v níž jsou samy stěžovatelky, a vyvodit z toho odpovídající závěry souladné se zásadou, podle níž při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nesmí vznikat nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb, správní řád, ve znění pozdějších předpisů).“
3. Žalobkyně v žalobě předně tvrdí, že zjištěný skutkový stav neodpovídá skutečnému stavu věci a že rozhodnutí žalovaného není řádně odůvodněno podle § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně trvá na tom, že je vystavena nebezpečí pronásledování na Ukrajině podle § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu jejího pohlaví, dále sexuálním atakům ze strany vojáků, kteří se volně pohybují po Ukrajině a před nimiž ji není její vlast schopna uchránit. Pokud jde o humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, má za to, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobkyně opakovaně v průběhu správního řízení poukazovala na svoji tíživou životní situaci na Ukrajině a zdůraznila zákaz libovůle správního orgánu při rozhodování o udělení humanitárního azylu (odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. 4 Azs 31/2003, ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004). Žalobkyně má tak za to, že údajné sexuální obtěžování na Ukrajině je rovněž důvodem pro udělení humanitárního azylu. Žalobkyně přitom trvá na tom, že splnila svoje povinnosti, když předestřela skutečný a dostatečně konkrétní azylový příběh v souladu s příručkou k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem

Vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992. Pokud jde o tzv. doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, má za to, že i v tomto směru měla být zohledněna její obava z reálného nebezpečí (odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 71/2006-82), které jí hrozí ze strany ruských vojáků, přičemž na pomoc státních orgánů nelze spoléhat.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odmítl důvodnost žaloby a zdůraznil, že žalobkyně neměla žádné konkrétní problémy na Ukrajině, své obavy osamocené ženy založila na obecně známých skutečnostech ze svého okolí. Dle žalovaného jsou ve věci dány objektivní okolnosti, kterými je přítomnost vojáků ve městě a s tím spojená kriminalita, zcela však abscentuje další objektivní okolnost na straně žalobkyně, která by nasvědčovala subjektivní odůvodněnosti obav žalobkyně z pronásledování, tudíž nelze dospět k závěru o splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Jedinou konkrétní okolností byl odkaz žalobkyně na situaci její dcery, která pracovala v kavárně, kam chodili vojáci a kde docházelo ke konfliktům. Tyto okolnosti se však netýkaly přímo žalobkyně. Žalovaný je toho názoru, že žalobkyni, která žije ve městě Melitopol v Záporožské oblasti, nelze považovat za příslušnici samostatné sociální skupiny osamělých žen bez mužské ochrany reálně na Ukrajině vystavené zvýšenému riziku sexuálního napadení, která by neměla přístup k účinné ochraně ze strany státních orgánů vůči svévolnému násilí páchanému příslušníky vojenských sil či paramilitárních jednotek mimo službu. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 230/2016-33, v němž je uvedeno: „NSS dále připomíná svou judikaturu, podle které azylově relevantním důvodem většinou „nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů (viz rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012-46)“.“ Ohledně situace na Ukrajině připomněl žalovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32: „[26] Obavy z války na Ukrajině Nejvyšší správní soud opakovaně nepovažuje za relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26).“ Pokud jde o rodinné vazby žalobkyně na území České republiky (syn v azylovém řízení), zdůraznil žalovaný, že takovou okolnost nelze považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 1 Azs 5/2011.
5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí, přičemž provedl ústní jednání ve věci a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).
6. Žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí uvedl, že bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobkyně o život z důvodu

probíhajících vojenských operací nedaleko města Melitopol, kde žalobkyně žila. Toto město je hodinu a půl vzdáleno od města Mariupol, kde probíhají boje. Žalobkyně měla obavy, neboť po městě se pohybují vojáci, jsou opilí, obtěžují civilisty, hlavně ženy. Na letiště svázejí vojenskou techniku. Dále žalobkyně uvedla, že u nich není práce, zdravotní péče je velmi drahá. Protože do České republiky odjel její syn s rodinou, odjela sem spolu se zletilou dcerou. Synovi, snaze a vnučkám byla udělena doplňková ochrana. Dne 22. 9. 2015 byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v němž žalobkyně uvedla, že ve Městě Melitopol vlastní dům, v němž nikdo nežije, nyní se o něj stará její sestra (jak uvedla žalobkyně při jednání soudu). Žalobkyně pracovala v pekárně, neuvedla žádné okolnosti o tom, že by sama byla vystavena násilí nebo pohrůžce násilí. O odjezdu do České republiky začala uvažovat, když syn a jeho rodina obdrželi doplňkovou ochranu. Dne 28. 6. 2017 byl s žalobkyní proveden doplňující pohovor, kdy žalobkyně výslovně potvrdila, že ona sama žádné problémy s vojáky a ozbrojenými jednotkami, které nebyla schopna identifikovat, neměla, bála se zejména o dceru, která proto přijela do České republiky spolu s ní. Dále uvedla, že na Ukrajině došlo v důsledku tzv. zákona Savčenko k propuštění násilníků a zločinců, kteří páchají trestnou činnost rovněž ve městě Melitopol. Dále žalobkyně uvedla, že problémy nelze vyřešit přestěhováním v rámci Ukrajiny, neboť situace je všude stejná, neexistuje žádná bezpečnější část Ukrajiny. Žalobkyně tvrdí, že policie vzniklou situaci nijak neřeší. Za rozhodné považuje žalobkyně to, že je vdova. Žalovaný na str. 5 svého rozhodnutí uvedl zprávy o zemi původu, z nichž při svém rozhodování vycházel - Zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 12. 12. 2017, Zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 13. 6. 2017, Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 - Ukrajina ze dne 18. 1. 2018, Zpráva Freedom House 2018 - Svoboda ve světě 2018 - Ukrajina z ledna 2018, Výroční zpráva Amnesty International 2018, ze dne 22. 2. 2018, Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 22. 1. 2018, Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 107318/2017-LPTP ze dne 3. 8. 2017 a Informace norského Centra informací o zemi původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017.

7. Žalovaný na základě takto zjištěného skutkového stavu rozhodl, že žalobkyni se neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Správní orgán se přitom zabýval dle pokynu Nejvyššího správního soudu zejména otázkou, zda žalobkyně ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu přísluší k samostatné sociální skupině osamělých žen na Ukrajině bez mužské ochrany. V této souvislosti odkázal na zprávu Freedom House 2018, podle které je genderová diskriminace na Ukrajině Ústavou zakázána, ženy tvoří 12% parlamentu, nový zákon o komunálních volbách zakotvuje kvóty ženského zastoupení na seznamech stranických kandidátů, jsou poskytovány finanční pobídky pro strany k dosažení genderové rovnosti. Na druhou stranu zpráva připouští diskriminaci ze strany zaměstnavatelů na základě genderu, věku, vzhledu a problémem zůstává i obchodování se ženami na domácí půdě a do zahraničí za účelem prostituce, kdy je ohrožena zejména populace vnitřně přesídlených osob z Doněcké a Luhanské oblasti, což žalobkyně není. O zvýšeném riziku pro ženy bez mužské ochrany na Ukrajině se zpráva nezmiňuje. Správní orgán připomněl, že i v západních zemích mohou být ženy bez mužské ochrany, např. vdovy jako je žalobkyně, v méně výhodném postavení ve srovnání s ženami vdanými. Dle

žalovaného nebylo prokázáno, že by žalobkyně byla pronásledována pro tvrzenou příslušnost k sociální skupině osamocených žen na Ukrajině. Žalobkyně se nikdy nedostala do žádné konkrétní situace, která by o jejím tvrzení hrozby svědčila. S tímto hodnocením musí krajský soud souhlasit. Žalobkyně v podstatě uváděla pouze obecné zkušenosti, které postihují město Melitopol z důvodu působení vojenských jednotek. Sama nebyla nikdy vystavena žádným výhrůžkám, svoji obavu a konečně i realizaci vycestování odvíjela zejména z obavy o svoji dceru, která pracovala v kavárně, tedy v prostředí, které je s potyčkami podnapilých osob častěji spjato, zejména, pokud ve městě Melitopol jsou přítomné ozbrojené jednotky. Přitom, jak sama žalobkyně uvedla, nezná místo, kde by bylo na Ukrajině pro osamělou ženu v tomto směru bezpečněji. Na druhou stranu, jak uvedla žalobkyně při jednání soudu, ve městě Melitopol má žalobkyně vdanou sestru, která se stará o její dům, lze tedy vycházet z toho, že žalobkyně má v případě tíživých situací jistou oporu v širší rodině (manžel a synové sestry žalobkyně). Mimo to, jak žalovaný správně uvedl na str. 8 svého rozhodnutí, podle Informace OAMP: Ukrajina - Situace v zemi - Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 22. 1. 2018, se politická a bezpečnostní situace na Ukrajině v letech 2015, 2016 a 2017 stabilizovala, ukrajinská civilní vláda má kontrolu nad bezpečnostními složkami v zemi. Dle Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 12. 12. 2017 se vyšetřuje ke dni 1. 11. 2017 celkem 118 trestných činů spáchaných ukrajinskými armádními a dalšími vojenskými silami. Tedy krajský soud souhlasí s žalovaným, že nelze hovořit o nefunkčnosti státních orgánů a policie na Ukrajině v případě postihu násilných činů, k nimž může ze stran vojenských jednotek a dalších ozbrojených skupin docházet.

8. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně nesplňuje předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť její strach z údajného pronásledování není odůvodněný konkrétními okolnostmi a dále proto, že ze zpráv, které měl žalovaný k dispozici, vyplynulo, že státní orgány a police proti násilným činům vojenských a obdobných jednotek zasahují, nejsou k nim neteční, jak tvrdila žalobkyně. Naproti tomu žalobkyně ani netvrdila, že by ona kvůli svým obavám vyhledala pomoc u státních orgánů na Ukrajině. Krajský soud ve shodě s žalovaným v této souvislosti odkazuje na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž bylo již mnohokrát vysloveno, že obava z vyhrožování soukromých osob není důvodem pro udělení azylu (viz např. usnesení NSS ze dne 1. 9. 2015, č. j. 7 Azs 203/2015-29), dále na judikaturu, podle které pouhá nedůvěra občana ve státní systém není důvodem pro udělení azylu (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, sp. zn. 5 Azs 7/2004) a konečně na judikaturu, podle níž neučinil-li žalobce žádné kroky k ochraně práv a svobod v zemi původu, nelze učinit závěr, že by mu ochrana nebyla poskytnuta (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003). Dále je třeba připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (viz např. usnesení NSS ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48, či ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38).
9. Pokud jde o udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, na ten, jak si je žalobkyně dobře vědoma, není právní nárok, uděluje se pouze za výjimečných okolností. Žádné výjimečné okolnosti však v případě žalobkyně nenastaly. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze strany žalobkyně je její přání žít v České republice spolu

s její zletilou dcerou a synem, jehož rodině zde byla udělena dočasná doplňková ochrana, jak bude ještě zmíněno níže, tedy důvodem žádosti žalobkyně je její snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Rodinné vazby na území České republiky přitom nelze považovat za důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu, jak vyplývá např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011- 36.

10. Dále se žalovaný zabýval výslovně posouzením případné doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, tedy tím, zda žalobkyni v případě návratu na Ukrajinu hrozí nebezpečí vážné újmy, za kterou se považuje podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že žádná taková újma žalobkyni nehrozí, žalobkyně takové tvrzení ani neuplatnila. Jak žalovaný uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, žalobkyně má ve městě Melitopol zázemí a lze po ní požadovat, aby se tamější situaci, která je shodná i pro ostatní obyvatele města, přizpůsobila, případně aby se při konkrétních potížích obrátila na státní orgány Ukrajiny. Dle Informace OAMP: Ukrajina - Situace v zemi - Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 22. 1. 2018 se přitom napětí a aktivita proruských sympatizantů v Záporožské oblasti objevily na jaře 2014, od té doby zde k žádným bezpečnostním incidentům nedošlo. Jak vyplynulo ze správního řízení, žalobkyně je soběstačná, zdravá, práce schopná osoba. Žalovaný rovněž zhodnotil tu okolnost, že nic nenásvědčuje tomu, že by měla být žalobkyně po návratu postižena za to, že v České republice uplatnila žádost o udělení mezinárodní ochrany, to ostatně žalobkyně ani nenamítala. Správní orgán zhodnotil rovněž poměry žalobkyně ve smyslu § 14b zákona o azylu, podle kterého se udělí žadateli o azyl doplňková ochrana v případě zvláštního zřetele hodného za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. V případě žalobkyně však takové okolnosti zvláštního zřetele hodné nenastaly, zejména však žalobkyně nesplňuje tu podmínku, že by jejímu rodinnému příslušníkovi ve smyslu § 14b odst. 2 zákona o azylu byla udělena doplňková ochrana (a/ manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b/ svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c/ rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d/ zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h/, nebo e/ svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let).
11. Pro úplnost krajský soud uvádí, že vzhledem k tomu, že u žalobkyně nebyly shledány žádné důvody její skutečné obavy z jejího dalšího pobytu ve městě Melitopol v Záporožské oblasti, jak popsáno shora, nebyl dán důvod zabývat se otázkou vnitřního přesídlení na Ukrajině.
12. Krajský soud se dále zabýval tím, jak bylo rozhodnuto ve věci zletilých dětí žalobkyně, neboť zejména dcera žalobkyně uváděla obdobné důvody pro udělení mezinárodní

ochrany, přičemž v tomto smyslu se vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném zrušujícím rozsudku. Ve věci dcery žalobkyně tak bylo zjištěno, že rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 8. 2018, č. j. OAM -762/ZA-ZA04-K01-R2-2015 jí byla udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců. Důvodem udělení doplňkové ochrany je ochrana rodinného a soukromého života, neboť dcera žalobkyně pečuje o svoji nezletilou dceru ve věku jednoho roku a dvou měsíců, která je občanem České republiky. Tedy z uvedeného je zřejmé, že důvod udělení dočasné doplňkové ochrany je zcela jiný, než jsou skutkové okolnosti případu žalobkyně. Pokud jde o řízení o udělení mezinárodní ochrany ve věci zletilého syna žalobkyně, pak bylo zjištěno, že přezkumné soudní řízení bylo skončeno, přičemž kasační stížnost žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2018, čj. 1 Az 48/2017- 40 byla pro nepřijatelnost odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2018, č. j. 8 Azs 30/2018-55. Uvedeným rozsudkem Městského soudu v Praze byla přitom zamítnuta žaloba zletilého syna žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla prodloužena doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona o azylu. Správní orgán přitom vyhodnotil, že v Záporožské oblasti docházelo k bezpečnostním incidentům pouze na jaře 2014 a od té doby již žádné další nebyly hlášeny. Proto již pominuly důvody, pro které byla stěžovateli dříve udělena doplňková ochrana. Tedy v případě neprodloužení doplňkové ochrany posoudil žalovaný bezpečnostní situaci ve městě Melitopol v Záporožské oblasti obdobně jako v případě žalobkyně.

13. Ze všech uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
14. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný byl sice ve věci úspěšný, avšak podle obsahu soudního spisu mu nevznikly takové náklady, které by překročily obvyklý rozsah jeho úřední činnosti. Žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo, neboť nebyla ve věci úspěšná.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 5. června 2019

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.
samosoudkyně